

1948 nienzdaej, gij ndau gwnz mbaq Luz Bingz gaenq daj aen ndeu bienqbaenz sam aen, daj sauyau canhmouz bienqbaenz sang’ yau donzcangj. Dah Vei Menz miz doiq lwgda youyaebyaeb haenx hix baenz mehyah de lo——Yez Gyanghconh bang songde cujciz vaenleix.

Gyoengqvunz camgya vaenleix haenx cungj nyinhnaeuz, donq laeuj neix dwg hoenx hingz Yizbnwj le gwn ndaej ceiq nauhyied he, aenvih gwnz vaenleix miz song mehmbwk gwnz seiqgyaiq ceiq gyaeu he.

Sung Yingjyiz youq gwnz vaenleix cungj heuh Vei Menz baenz nangzbiuj, Vei Menz youh simyungz youh launyaenq, “heuh gou nangzbiuj gou nyinh, aenvih yawj hwnjdaeuj gou beij mwngz geq, mwngz yawj hwnjbae youh dwgcoz youh baenzsau.” Bawxmoq naeuz.

“Mwngz beij gou coz beij gou lengj,” Sung Yingjyiz naeuz, “mboujne de baenzlawz yawj hwnj mwngz? Gobiuj Luz Bingz gou baenzlawz naemj gou lij mbouj rox?”

“Gobiuj hix mbauq ha,” Yez Gyanghconh naeuz, “songde seng roengzdaeuj couh baenz doiq. ”

Canhmouzcangj Danz Dun naeuz: “Caeux couh dingqnyi mehyah Yez swhcangj ciengqgo diuqfoux gig ndei, bawxmoq youh rox damzginz dem, raeuz dwg mbouj dwg cingj song boux hawj gyoengqsou diuqfoux damzginz mbat ndeu ha?”

Sung Yingjyiz ciengqgo, Vei Menz damzginz, vunzlai bekwngz, guenbing 71 swh angqyangz raix–caix.

Haemh haenx, lwggwizmoq caeuq bawxmoq gijmaz cungj mbouj guh, gij saeh doxgot doxumj haenx songde caeux couh guh gvaq lo. Caiq gangj Luz Bingz hix guh mboujndaej, aenvih de laeujfiz lo, unq lumj boengz nei. Hoeng aenbak de lij damzbedbed——

“Gou dwg bouxfeiq, gou huk, mwngz hix huk, de mbouj huk, aenvih de heuh gou aeu mwngz, de dwg mehyah bouxwnq, mbouj ndaej baenz mehyah gou, gou siengj aeu mehyah he, ndigah hawj mwngz daeuj lawh de…… guh mehyah gou.”

Canghfeigyaueuj

理 发 师

□Fanz Yizbingz sij Munqz Sugij hoiz

□凡一平 著 蒙树起 译

1948年底，陆平的肩章已由一星变成了三星，由少校参谋变成了上校团长。而那个有着一双忧郁眼睛的会棉也已成为他的妻子——他们的婚礼在叶江川的主持下进行。

参加婚礼的人都认为，这是他们除了抗战胜利吃的最欢欣的一顿喜酒，因为婚礼上两个漂亮的女人风华绝代。

宋颖仪在婚礼上对新娘是一口一个表嫂地称呼，让新娘既受宠若惊又谦虚谨慎，“叫我表嫂我接受，因为看上去我比你大，你显得那么年轻、漂亮！”新娘说。

“你才显得年轻、漂亮，”宋颖仪说，“要不然他怎么会看上你？我陆平表哥我还不了解？”

“表哥也是帅哥嘛，”叶江川说，“他们俩是天生的一对。”

参谋长谭盾说：“早就听闻叶太太能歌善舞，而新娘精通琴艺，咱们是不是请二位夫人奏歌一曲？”

宋颖仪和会棉在掌声中展示才艺，一个放歌，一个抚琴。动听的声乐让处在冬天的71师军官情绪热胀。

洞房花烛夜，其实严格意义上说已不能称洞房花烛夜，因为在这之前，陆平和会棉已经同房，提前做了夫妻，婚礼只是象征和形式。事实上这天晚上新郎和新娘也没有做该做的事情，因为陆平喝醉了。他没有行事的能力，软得像一滩泥，但嘴里却叨个不停——

“我是个废人，我窝囊透了，我蠢，你也蠢，她不蠢，因为她让我娶你，她是别人的老婆，不能做我老婆，我需要一个老婆，所以让你来替她……做我的老婆。”

“她是谁呀？”会棉低头看着枕在自己大腿上的丈夫说。

“她是谁？”陆平被这一问惊醒，“没有谁，我胡说八道。我是想试你，假如有那么一个人，你、你会……”

“我什么也不会。”会棉说。

“你怎么什么也不会呢？”陆平说。

“因为，我是一块棉花，我从小到大都是一块棉花，是给人止血、擦拭伤口、做衣裳的，我没有骨头，把我塞到哪都行，用做什么都行。你看，现在我做你的枕头，你枕着我，我还怕你不舒服，把我丢走。你丢走我也就丢走了，我会怎么样？我会在你丢我在那个地方，我还是棉花。”

陆平彻底地清醒了，那是滴到他额头上的清凉的泪水起的作用。棉花是蓄水的，她悄然泄漏，除非是被人刺激或伤心无限，陆平想，我不能让她再受刺激了。

第二天，陆平和会棉回拜叶江川夫妇。宋颖仪看着新娘肿胀的眼睛，对陆平一顿质问。她说你欺负我表嫂啦？陆平说我没有。宋颖仪说没有她眼睛怎么会肿成这个样子？陆平说那是她高兴哭的，人高兴的时候也是会哭的。会棉流了一夜的泪水，但泪水是甜的。宋颖仪说是不是呀？她看着会棉。会棉说是。宋颖仪说那就好，那我这名红娘就没有白当。

叶江川提议陆平搬到叶家来住，他的理由是男人出去打仗的时候，两个留在家里的女人互相有个伴，他申明这也是太太颖仪的意思。陆平没有同意，他说我们两家住在一起，全师官兵更以为我们结党营私，他们本来就认为我这名上校是你任人惟亲的结果。

“这有什么？”叶江川说，“封官晋爵，谁不是喜欢用自己人？世道如此。”

“可我希望我们两家还是保持一定距离为好，”陆平说，“因为我既然是上校，就要对自己的身份保持清醒。我不能住在你的家里，因为这不合适。”

叶江川没有问为什么不合适，他似乎理解了陆平的心意。按照他的理解，陆平不愿意住到叶家来，是因为他想分清楚团长和师长是有区别的，他这名上校和其他上校没有什么不同，而如果人住叶家对他这名师长的权威和形象是有损害的。

“好吧，”叶江川说，“不过，我们打仗的时候，你得让会棉过来陪陪颖仪，你知道的，颖仪是个耐不住性子和寂寞的人。”

“De dwg byawz?” Vei Menz ngaem gyaeuj cam bouxgvan cingq ninz youq goekgabiz swheij haenx.

“De dwg byawz?” Vei Menz baez cam, Luz Bingz singjseuq lo, “mboujmiz byawz law, gou luenh gangj. Gou dwg siengj sawq mwngz, danghnaeuz miz bouxvunz he baenzneix, mwngz、mwngz baenzlawz……”

“Gou mbouj siengj baenzlai.”

“Mwngz guhmaz gijmaz cungj mbouj siengj?” Luz Bingz naeuz.

“Aenvih, gou dwg gaiq faiq he, dwg hawj vunz dingz lwed、cat gizsieng、guh buhvaq, gou mboujmiz ndok, saek gou daengz gyawz cungj ndaej, guh gijmaz cungj baenz. Mwngz yawj, seizeix gou baenz aenswiz mwngz, mwngz ninz youq gwnz swiznoh neix, gou lij lau mwngz mbouj onj, vut gou bae dem. Mwngz siengj vut gou couh vut, gou lij baenzlawz guh ndaej? Gou lij youq gizdieg mwngz vut gou haenx, gou lij dwg gaiq faiq he.”

Naed raemxda liengzyauyau he ndik daengz gwnz najbyak, Luz Bingz ndiu liux lo. Gaiq faiq yub gvaq raemx haenx, danghnaeuz deng vunz nyaenj raemx couh ndik roengzdaeuj, Luz Bingz siengj, gou mboujndaej caiq hawj Vei Menz siengsim lo.

Ngoenz daihngeih Luz Bingz caeuq Vei Menz dauqbae ranz Yez Gyanghconh. Sung Yingjyiz raen Vei Menz songda cungj foeg liux, ndaq Luz Bingz donq he. Mwngz youh hangz nangzbiuj gou la? Luz Bingz naeuz mbouj law. Sung Yingjyiz naeuz mwngz mbouj hangz de songda de guhmaz baenz foeg ne? Luz Bingz naeuz dwg de sim’ angq gag daej, vunz sim’ angq cungj maij daej. Vei Menz lae raemxda baenz hwnz, gij raemxda haenx cungj diemzsubsub. Sung Yingjyiz cam dwg mbouj dwg ha? Vei Menz naeuz dwg bw. Sung Yingjyiz naeuz dwg baenzneix couh ndei, mboujne yahmoiz gou couh beg dang lo.

Yez Gyanghconh heuh Luz Bingz buen daeuj caemh youq, de naeuz youq mwh song bouxsai ok rog bae hoenxcienq, song mehmbwk youq ranz ndaej doxbuex, de naeuz Sung Yingjyiz hix dwg baenzneix naemj. Luz Bingz mbouj dapwngq, de naeuz song ranz caemh youq, guenbing daengx swh laihnaeuz raeuz gietbaiq baenzbueng, yienzbonj gyoengqde couh nyinhnaeuz gou caeuq mwngz dwg beixnuengx cij ndaej dang sang’ yau ne.

“Gijneix suenq gijmaz?” Yez Gyanghconh naeuz, “dang guen, byawz mbouj siengj yungh vunz swheij? Seiqdauh cungj dwg yienghneix.”

“Hoeng gou maqmuengh song ranz dou lij dwg lizhai di cij ndei,” Luz Bingz naeuz, “boux sang’ yau ndeu youq ranz swhcangj mbouj hab law.”

Yez Gyanghconh hix mbouj cam vihmaz mbouj hab, de lumjbaenz roxyiuj Luz Bingz siengj gijmaz nei. De naemj, Luz Bingz mbouj nyienh buen gvaqdaeuj caemh youq, dwg aenvih de yaek faen cinguj donzcangj caeuq swhcangj mbouj doxdaengz, de boux donzcangj neix caeuq gij donzcangj wnq doxdoengz, danghnaeuz de daengz ranz swhcangj daeuj youq, lau doiq gij mingzsing swhcangj mbouj ndei.

“Ndei ba,” Yez Gyanghconh naeuz, “mboujgvaq, raeuz baez bae hoenxcienq, mwngz couh heuh Vei Menz gvaqdaeuj buenx Yingjyiz, mwngz hix rox, Yingjyiz ceiq naih mbouj ndaej mbwq lo.”